

Celladına Aşık

Tilki Kitap®

www.tilkit kitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Esra Nur Yıldırım

Sayfa Tasarım: Baran Ekber

Kapak Tasarım: Merve Ökten

Kitappad
.com

Kitaplobi
.com

Kitapşeyleri
.com

1. Basım, İstanbul, Ocak 2026

ISBN: 978-625-5779-84-7

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

CELLADINA AŞIK

Elanur Hançer

İÇİNDEKİLER

Yazar Hakkında.....	7
Ön Söz	9
Giriş.....	11
1. Bölüm: Bahar'ın Hikâyesi.....	15
2. Bölüm: Karakol.....	59
3. Bölüm: Son Nefesime Kadar.....	78
4. Bölüm: Sır	91
5. Bölüm: Mahkeme	106
6. Bölüm: Pişmanlık	128
7. Bölüm: 19. Yaş	138
8. Bölüm: Yalan - Ayrılık	152
9. Bölüm: Baba?.....	161
10. Bölüm: Öfke	191
11. Bölüm: Düğün	219
12. Bölüm: Yasak.....	230
13. Bölüm: Evden Kaçma	249
14. Bölüm: Tanışma.....	256
15. Bölüm: Tatil	268
16. Bölüm: Hayal Kırıklığı.....	275
17. Bölüm: Acı Gerçekler.....	285
18. Bölüm: Sinan'ın Geçmişi	295
19. Bölüm: Anne?	300
20. Bölüm: Cinsiyet Partisi.....	310
21. Bölüm: Sakın Ölme!.....	318
22. Bölüm: Tümör.....	323

23. Bölüm: Kalp Kırıklığı.....	335
24. Bölüm: Affettim Seni	338
25. Bölüm: Birlikte Yanalım Mı?	343
26. Bölüm: Aynı Evin İçinde	348
27. Bölüm: Bedel.....	357
28. Bölüm: Ameliyat.....	368
29. Bölüm: Acı Veda.....	378
30. Bölüm: Bir Avuç Toprak.....	384
31. Bölüm: Adı Veda, Kendisi Başlangıç.....	392
32. Bölüm: Video	399
33. Bölüm: 17 Yıllık Yüzleşme.....	409
34. Bölüm: Sinan Nerede?	415
35. Bölüm: Bomboş Bakan Gözler.....	421
36. Bölüm: İçkinin Acı Yüzü	430
37. Bölüm: Haykırış.....	436
38. Bölüm: Hem İlacım Hemde Zehrim.....	441
39. Bölüm: Köklere Dönüş	446
40. Bölüm: Yeni Başlangıcın Sessizliği.....	456
41. Bölüm: Eve Dönüş.....	462
42. Bölüm: Şok Eden Karar	470
43. Bölüm: Hâlâ Seviyorum Seni	479
44. Bölüm: Gölgedeki Gerçekler	488
45. Bölüm: O Artık Seri Katil.....	493
46. Bölüm: İki Kurşun.....	503
Bahar'ın Günlüğünden Bir Kesit.....	512
Celladına Âşık	513
Son Söz	514

YAZAR HAKKINDA

Elanur Hançer, 28.07.2009 - İstanbul doğumludur. “Celladına Âşık” adlı eserini yaklaşık iki yıllık bir çalışma sonucunda tamamlamıştır. Hayatındaki dengenin bozulduğu, duygularının ağırlaştığı bir dönemde, hislerini ifade edecek bir alan ararken ortaya çıkan bu eserde; kelimelerle nefes aldığını hissetmiştir. Zamanla satırlar hikâyeye, hikâye de kitaba dönüşmüştür.

Lise öğrenimine devam eden genç yazar Elanur Hançer, üniversitede “Radyo Televizyon ve Sinema” bölümü okuyarak senarist olmayı ve yazdığı kitapları filme dönüştürmeyi hedeflemektedir.

ÖN SÖZ

Merhaba,

Ben Elanur Hançer. Bu benim ilk romanım, aslında bu romanı yazmaya başlamam bulutların üstüneyken bir anda yere çakılmamla oldu. O çakılma, benim yazarlığa ilk adımımı belki de... “Hayatım karardı.” diye düşünürken güneşin doğuşuydu. Hiç aklıma gelmezdi kitap yazacağım, o hüzünlü duygularım bir anda beni yansıtan, bir o da kadar benden uzak olan “Bahar” adlı bir karakter yarattı. Zaten hep bir yazar yönüm vardı. Mesela ortaokulda sınıfta arkadaşlarıma şiir yazar verirdim, öğretmenim de “Ela, başımıza şair mi olacaksın?” derdi. İlla bir şeyler yazardım.

Bir gün annemle kitabım hakkında konuşurken bana “Elanur, başından geçen olaylar bence senin dönüm noktandı. Hiçbir şey tesadüf değildir, bunların hepsi hayatının değişmesi için vesileydi.” dedi. Evet, annem doğru söylüyordu. Bunları yaşamıyordum belki de kitap yazmak aklıma hiç gelmeyecekti.

Emin olun siz kitabı okurken hangi duyguları yaşayacaksınız ben de yazarken aynılarını yaşadım; yeri geldi Bahar’la güldüm, yeri geldi ağladım. Aslında bu kitabı vahşice katledilen kadınlara ithafen

yazdım. Allah'ın yarattığı en değerli varlıklardan olan, doğduklarında müjdesi Allah'a giden, cahiliye döneminde diri diri gömülen, 21. yüzyılda hâlâ haksızlığa uğrayan kadınlar adına...

İyi okumalar,

Sevgilerimle...

GİRİŞ

Bazıları karanlığın sonunda aydınlık olduğuna inanır, ben de onlardan biriyim. Bir gün bu karanlık hayattan kurtulacağımıza inandım. Biz derken, annem ve ben bir gün bu karanlık hayattan kurtulacaktık, nasıl olacağını bilmesem de...

Ben kim miyim? Bahar Demir. İçmeler Mahallesi'nde büyüyen bir kızım. 18 yaşındayım, bu yaşıma kadar hayatın birçok zorluğuyla savaştım. Benim savaşım babamla... Bazı kızların şansı babasıdır, benim de şanssızlığım babam. Babam bana ne mi yaptı? Hayatımı çaldığı yetmezmiş gibi okuma hakkımı da elimden aldı. Liseye geçtiğimde beni okuldan alarak çalıştırdı. Kazandığım paralara da beni dövüp el koydu. Neden mi? İçki içmek için. Çünkü babamın içkisi her zaman annemden ve benden değerliydi...

Her zaman olduğu gibi yine odamda oturuyordum ki annem odaya girdi:

“Bahar?”

“Efendim anne?”

Annem karşıma geçip oturdu, sonra da ellerimi avucunun içine aldı:

“Yavrum, iş bulabildin mi?”

“Hayır anne.”

“Kızım, baban para istiyor.”

“Niye, yine zıkkımlanmak için mi? Git söyle ona, yok para.”

Aslında biriktirdiğim paradan biraz vardı ama ben vermeyecektim. Ben parayı o adam içki için diye biriktirmedim, vermeyecektim.

“Kızım, öyle dersem kıyamet kopar biliyorsun.”

“Sen bekle, ben derim o zaman.”

“Bahar, yavrum dur!”

Odamdan çıkıp oturma odasına geçtiğim sırada babam olacak o adam elini uzattı, ben de “Para yok.” dedim.

“Ne demek yok?”

“Sayende bir işim olmadığı için param da yok.”

“Yalan söyleme lan! Vardır senin kıyıda köşede.” der demez ayağa kalkıp odama gitti, ben de peşinden gittim. Annem arkamızda korku dolu gözlerle bizi izliyordu. Babam çantamı almış cüzdanıma bakıyordu ama cüzdanda para bulamıştı. Bu sefer de çantamı karıştırmaya başladı. Çantanın küçük bölmesindeki parayı buldu:

“Hani yoktu lan?”

“Sana verecek içki parası yok!” dediğim sırada suratıma inen tokatla yere düştüm. Vurmaya devam edince de annem araya girerek “Kâzım, bırak kızımı bana vur.” dedi. Beni bırakıp bu sefer anneme vurmaya başlamıştı bir yandan da söyleniyordu:

“Bıktım lan senden de kızından da! Başıma bela oldunuz lan!”

Yerden kalkıp “Bırak annemi, bırak!” diye araya girdim.

Birkaç dakika böyle arbede yaşandıktan sonra o şerefsiz çekip gitti.

“Anne, iyi misin?”

“İyiyim yavrum, sen iyi misin?”

“Değilim anne, o adam ne zaman ölürse ben o zaman iyi olacağım.” deyip çantamı alarak evden çıktım. Her zaman geldiğim Huzur Parkı'na geldim. Bir saat öyle oturup düşündükten sonra Karsu'ya gitme kararı aldım.

Karsu benim çocukluk arkadaşım, sırdaşım, kardeşimdi. Beni en iyi anlayan yargılamadan dinleyen tek insandı. Parktan çıkıp biraz yürüdükten sonra Karsulara geldim, kapıyı çaldığımda annesi Kıvılcım abla açtı:

“Bahar, kızım, iyi misin?”

“İyiyim abla, Karsu ve Cansu evde mi?”

“Evde kızım, geç buyur. Kızlar, Bahar geldi!”

“Hoş geldin. Niye haber vermedin, bir şey mi oldu?” dedi Karsu.

“Kusura bakmayın Kıvılcım abla, böyle çat kapı geldim, ben gideyim.”

Kıvılcım abla itiraz etti:

“Saçmalama Bahar, sen de benim kızımsın, burası da senin bir evin sayılır.”

O sırada Cansu “Evet Bahar, annem haklı. Sen ablama bakma.” diyerek söze girdi.

Karsu mahcup olup açıklama yaptı:

“Ya Bahar, çok özür dilerim, öyle demek istemedim. Bir şey oldu diye panikledim.”

“Aslında oldu, babam...”

“Kızlar, isterseniz odaya geçin. Ben size bir şeyler hazırlayayım.”

Kızlarla odaya geçtik, olanları bir bir anlattım.

“Of Bahar ya! Şerefsiz yine yapmış yapacağını.” dedi Cansu.

Karsu:

“Bahar, kuzum bak bu böyle olmaz, her gün her gün...”

“Evet ama sabretmekten başka çaremiz mi var?”

“Var Bahar, Hatice teyzeyi de al, kaçın buradan.”

Cansu, “Evet, ablam haklı Bahar.” diyerek Karsu’ya katıldı.

“Of, saçmalamayın kızlar. Annemle ben İstanbul’dan hiç çıkmadık, nereye gideceğiz?”

“Yeni bir hayat kuracaksınız işte.” dedi Karsu.

“Ya Karsu, yeni bir hayat öyle kurmak kolay mı? Hem anneannem burada, ona zarar verir.”

“Onu da alın gidin.”

“Bunlar için para lazım, benim işim bile yok.”

“Bahar, iş demişken... Niye kovuldun? Anlatacağım dedin ama anlatmadın.”

“Anlatacağım Karsu. Kâzım, lokantaya geldi, para istedi. Ben de ‘Maaş günü daha gelmedi, yok.’ dedim. O da avans istememi söyledi. ‘Zaten her ay istiyorum, kızıyorlar, isteyemem.’ deyince de bağırdı çağırdı, rezillik çıkarıp gitti. Sonra patron beni yanına çağırdı, kızdı. Bir iki kere idare etmiş, nereye kadar devam edecekmiş, ortamın huzuru bozuluyormuş... Sonra da işten kovdu beni.”

Karsu “Bahar, bu adam her yerde başına bela senin.” deyince Cansu da ablasına hak verdi:

“Evet Bahar, ablam haklı. Ben artık ne diyeceğimi bilmiyorum. İnşallah belasını bulur da kurtulursunuz.”

“Amin Cansucuğum, neyse kızlar, ben artık kalkayım.” dediğim sırada Kıvılcım abla elinde kurabiye ve portakal sularıyla geldi:

“Nereye Bahar? Size kurabiye ve portakal suyu getirdim.”

“Çok sağ ol Kıvılcım abla, ben şöyle bir tane alıp kaçayım.”

“Bahar, kızım ye de öyle git.”

“Kıvılcım abla ben artık gitsem iyi olur.”

“Peki kızım, hoşça kal.” dedi ve kızlarla vedalaşıp eve geldim. İçeri girdiğimde annem lambaları kapatmış, koltukta oturuyordu.

“Anne, iyi misin?”

“İyiyim kızım, öyle dalmışım. Aç mısın? Çorba var, yer misin?”

“Yok anne, yemeyeceğim. Uyusam daha iyi.”

“Tamam yavrum, iyi geceler.”

Annem kendi odasına geçti, ben de kendi odama... Sıcak bir duş aldıktan sonra geceliklerimi giyip uyumak üzere yatağıma uzandım.

1. BÖLÜM: BAHAR'IN HİKÂYESİ

Tuzla/İSTANBUL

Gözlerimi evdeki tokat sesleri ve bağırtıyla açtım. Kâzım bir yandan anneme vuruyor bir yandan da bağırtıyordu:

“Hâlâ onu seviyorsun değil mi?”

“Kâzım, ne olur sus, kız duyacak.”

“Duysun lan umurumda değil! Başıma bela oldu o piç.”

Annem “Kâzım ne olur sus.” dedikçe anneme daha çok vuruyordu. Neredeyse her gün bu cümleleri duyuyordum. Anneme her sorduğumda beni geçiştiriyor, Kâzım'ın kafasında kurduğunu söylüyordu.

Hemen yatağımdan fırlayıp oturma odasına koşarak gidip araya girdim ama her zamanki gibi başarısız oldum. Her zaman susup odama giderek ağlardım ama bu sefer öyle olmadı, bir anda “Yeter!” diye bağırıverdim. Ölüm sessizliği olmuştu. Özgüven patlamasıyla “Yeter artık baba, yeter, bıktım senden!” diye bağırdım, bağırır bağırmaz da suratıma inen tokatla susturuldum.

“Ne diyon lan sen? Senin dilin fazla uzamış ama ben keserim!”

“Kâzım yeter!”

“Sus lan, sen nesen ki kızın ne olsun!”

“Anneme laf söyleme.”

“Bana bak, sus yoksa elimde kalacaksın.”

“Susmuyorum.”

Kâzım belinden çıkardığı kemerle sırtıma sırtıma vuruyordu. Annem araya girip Kâzım'ı iterek beni odama gönderdi. Odama gelip kapının arkasına çömeldim. Hem acıma hem de annemin dayak yerken acıyla inlemesine ağlıyordum. Bir anda gülmeye bir ses gelince yerimden sıçradım. Sesler kesilince Kâzım'ın evden çıktığını, o sesin kapının kapanma sesi olduğunu anladım. Oturma odasına gidip annemi öptüm.

“Canın yanıyor mu kızım?”

“Hayır, hiç acımıyor anne üzülme. Ben biraz hava alacağım.”

Annem “Tamam kızım.” dedi. Ben de hemen çantamı alıp evden çıktım, bana iyi gelen tek yere geldim. Huzur Parkı'nda bir banka oturup Karsu'nun söylediklerini düşünmeye başladım. Buradan gitsek acaba hayatımız nasıl olurdu? Bu fikir kafama yatmıştı. Annem ve anneannemle konuşup, onların da fikirlerini alıp bu planı devreye sokacaktım. Ben düşüncelere dalmış gitmiştim ki telefon çaldı, Karsu arıyordu:

“Efendim Karsu?”

“Bahar, iyi misin, sesin kötü geliyor.”

“Aynı şeyler.”

“Neredesin?”

“Parktayım.”

“Bize gelsene.”

“Yok Karsu.”

“Tamam o zaman, ben geleyim.”

“Yok canım, biraz yalnız kalsam iyi olacak.”

“Tamam ama bir şey olursa ara.”

“Tamam, ararım. Karsu, iyi ki varsın.”

“Sen de Bahar..”

Telefonu kapattım. Eve gitmeyecektim, akşama kadar burada böyle oturacaktım

Birkaç Saat Sonra...

Hava kararmıştı, ben hâlâ parkta otuyordum. Eve gidesim de yoktu. Annem iki kere aramıştı, açmamıştım. Gitsem iyi olacaktı. Tam ayağa kalkıp gidecektim ki bir grup gencin bir çocuğu kovaladığını gördüm. Ardından yakalayıp dövmeye başladılar. Ben de bir köşeye geçmiş söylediklerini dinliyordum, aralarından bir çocuk “Sinan yeter!” diye bağırdı. Sinan dedikleri kişi hem çocuğu dövüyor hem de “Mallar nerede şerefsiz?” diye bağıırıyordu. İçimden “Of sana ne Bahar! Yürü git evine.” diye geçirmiştim.

Tam arkamı dönüp gidiyordum ki arkamdaki bira şişesine çarptım. Sinan denen çocuğun beni fark etmesiyle hemen koşmaya başladım ama benim on adımım onun bir adımındı. Bu böyle olmayacaktı. En sonunda pes edip durdum:

“Of ne var, ne istiyorsun?”

“Bir şey istemiyorum. Senin ne işin vardı orada?”

“Yoktu bir işim!”

“Tamam, benimle geliyorsun.”

“O nedenmiş?”

“Çünkü bize bir açıklama borçlusun.”

“Abi, bu kız kim?” dedi gruptan başka biri.

“Bizi dinleyen kişi, Yağız.”

“Ben sizi dinlemedim. Eve gidiyordum, siz bir anda parka dalınca gidemedim. Bana da bir şey yaparsınız diye saklandım.”

“Sen şimdi bir şey duymadın mı?”

“Duymadım.

“Tamam Sinan, bırak gitsin.”

“Yalan söylüyor Ege, duydu.”

“Sıkıntı çıkmaz, Sinan.”

“Emin misin?”

“Evet.”

Arkadaşıyla konuştuktan sonra tekrar bana döndü:

“Bana bak, seni şimdi bırakıyorum ama bir daha burada görmeyeyim.”

“Yok öyle bir şey, daha çok görürsün, ben burada oturuyorum.”

“Yalan söyleme, seni hiç görmedim. Ben bu mahalledeki herkesi tanırım, onlar da beni tanır.”

“Ben buradan beş sokak aşağıda oturuyorum, adım Bahar Demir.

“Tamam, madem öyle ben Sinan Tekin, bu Yağız Yıldırım, bu Mert Özkaya, bu da Ege Ünal. Bir şey olursa bana gelersin, beni bulamazsan onlara gidersin. Al, bu bizim hep olduğumuz galerinin kartı, adres yazıyor. Ben genelde orada olurum.”

“Tamam, artık gidebilir miyim?”

“Git.”

Parktan çıkıp eve geldim ama bahçede olay yeri inceleme ekibi ve polisler vardı.

“Ne oluyor burada?”

“Giremezsiniz!”

“Nasıl giremem? Burası benim evim.”

“Giremezsiniz, yasak.”

Ben polisleri ikna etmeye çalışırken annemi içeriden kelepçeyle çıkardılar.

“Anne!”

“Bahar, kızım, özür dilerim. Kendimi korumak için yaptım!”

Polisler annemi alıp gitmişti ama ben hâlâ ne olduğunu anlayamamıştım. Olay yeri ekibi arka bahçeye doğru gidiyordu. Ben de tekrar içeri girmeye çalıştım ama polisler yine izin vermedi. Beni böyle çaresiz gören bir polis bana açıklama yapmıştı:

“Kızım, bak böyle zorluk çıkarma. İçeride bir cinayet işlendi. İçeriden çıkan kişi, galiba annen, bunun sorumlusu. Ölen kişinin kimliği Kâzım Demir.”

Duyduğum şeylerden sonra koşarak caddeye çıktım ve taksiye binip karakola geldim. İçeri girdiğimde anneannem ve ablası Sakine vardı:

“Anneanne!”

“Guzum!”

“Annem yapmaz böyle bir şey, değil mi?”

“İfadesini alıveriyolar guzum, öğrenivericez. Ben de bir şey bilmiyorum.”

İki saat kadar annemin ifadesi alınmıştı, şimdi de adliyeye sevk ediliyordu. Savcının karşısına çıktıktan sonra da cezaevine gönderilecekti. Elimizden bir şey gelmediği için taksiye binip anneannemin evine geldik. Balkonda oturmuş boş boş bakıyordum sadece. Anneannemin ağlama seslerini duyuyordum. Sanki beynim dışarıdan gelen bütün seslere kulaklarımı tıkamıştı, sadece anneannemin ağlama sesleri... Annemin “Ben kendimi korumak için yaptım.” cümlesi beynimde dolaşıyordu. Evet, ben de o adamın ölmesini istiyordum ama bu şekilde, annemin elinden olmamalıydı. Şimdi ne yapacaktım, beni neler bekliyordu? Belki de şimdi başlamıştı benim hayatla savaşım.

Anneannemin beni dürtmesiyle uyandım:

“Bahar, guzum, hadi galk. Burada uyuyagalıvermişsin, geç içeri yatıver.”

Uyanıp gözlerimi açtığımda şafak atmıştı:

“Anneanne?”

“Söyle yavrum.”

“Biraz sarılalım mı?”

“Gel bakem, nenesinin guzusu. Aç mısın, bir şeyler hazırlayiverem mi?”

“Yok anneanne, canım hiçbir şey yemek istemiyor. Anneanne, şimdi ne olacak?”

“Bir şey oluvermeyecek guzum, annen cezasını çekiverdikten sonra bizim yanımıza geliverecek.”

“Ama anneanne, annem suçlu değil ki. Kendini o şerefsizden korumak için yaptı.”

“Evet ama guzum bunu bir tek biz biliveriyoz. Kimseye anlatıveremeyiz. Bu böyle oluvermez, ben sana bir şeyler hazırlayiverem, sonra hasta oluvercen.”

“Ama canım hiç istemiyor.”

“Guzum, annen için ye.”

“Peki anneanne.”

Anneannemle birlikte içeri geçtik. Anneannem mutfağa bir şeyler hazırlamaya gitti, ben de oturuyordum ki telefon çaldı, Karsu arıyordu:

“Efendim Karsu?”

“Bahar, niye bakmıyorsun telefonlarıma? Öldüm meraktan. Sizin eve gittim, ortalık yangın yeri, kapı mühürlü. Komşular bir şeyler söyledi. Bahar, orada mısın?”

“Buradayım.”

“Neredesin, söyle geleyim yanına.”

“Karsu, çok kötüyüm, ne olur hemen gel.”

“Bahar, ağlama sakın ol. Neredesin, söyle.”